

Ἐφημερίς τοῦ τῆν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα... τί καλὰ!
περισσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἐπύρην τὰ μαλά!

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἰδοῦσα — μόνο μὴ φορὰ θὰ θγάινῃ.
Κι' ἔσαν ἔγω ἔκυνάδα — κι' ἔποιε μοὶ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὲς θὰ εἴγωμαι — ἔστι τοῦδε ἀντίγωμαι.
μοναχὰ ὅτ' αἱ Ἐκκλησίαι — καὶ τοὺς ἔξωτικόν.
ἰσαλὶ καιροῦ πτωχίαις — τρέχει τὰ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὰ γιὰ καθεὶ χρόνον — ὀρέγεται δώδεκα καὶ μόνο.

γὰ τὰ εἶνα ὅπως μέρη — δικαπνέει καὶ ὅτ' ἡμέ.
Ἀλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὴν θὰ γίνονται ποτὶ,
κι' ἔσα φύλλα κι' ἔνκρατῃς — δὴν περὶς συνδρομητῆς.
Κι' ὅτε δέλω νταραβέρι — μὴ κανένα κανονίση.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποτέλλονται σ' ἡμέ.
Μὲς στὴν φῶρον τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μὴ δεκάρα.

Τοῦ Μαΐου δοδεκάτην,
λίμα, ὕπνος καὶ ῥαχάτι.

Ἀριθμὸς τρακόσα,
στείλετέ μας γρόσα.

Ὁ Φασουλῆς φουσκῶνων
ἀγγέλλει νέον χρόνον.

Ἐγώ, ποῦ σκέψεις καὶ νεφροῦς ἀνθρώπων ἐξετάζω,
τὰ ρόδα δὲ καταπατῶ καὶ δρέκω τὰς τριβόλους,
μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς τριγύρω μου κυντάζω
τοὺς προσφιλεῖς μου Ἑλληνας, τοὺς ἡρώας μου ὅλους,
ποῦ ἔθρεψαν τὴν γλώσσαν μου καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος
καὶ μετ' ἐμοῦ ἐλάλησε πολλὰ κι' ὁ Περικλέτος.

Συνεπιληρώθη τοῦ «Ρωμηοῦ» καὶ ἄλλος ἦδη χρόνος
κι' εἰσέρχεται ὅτεν ἔβδομον μετὰ σπουδῆς μεγάλης,
ἐγὼ δὲ χαίρω καὶ πηδῶ, λακτίζω δὲ ὡς ὄνος,
ὅπου ὀρέξεις τοῦ γεννῆς ὁ μὴν ὁ χρυσομάλης·
καὶ γαυριῶν τὸ βλέμμα μου ὅτ' αἱ παρῆλθοντα ρίπτω
καὶ πρὸ τοῦ Πανθαμέτορος τὸν τραχὺλὸν μου κύπτω.

Ἀγαπητοὶ μου Ἑλληνας, γαιδοῦρα μου, παιδιὰ μου,
καὶ τώρα, ὅπως πάντοτε, σὰς ἔχω ὅτ' ἐν καρδίᾳ μου.
Καλὰ τὸν ἐπεράσαμεν τὸν περασμένον χρόνον,
περιφρονεῖς ἐδόδενσα μαζί σας τὴν πατρίδα,
τοῦ Μεγαλειοτάτου μας ἐξύμνησα τὸν θρόνον
καὶ γαμηλίου τελετὰς τοῦ Διαδόχου εἶδα.

Καὶ ἄντοκράτορες σεπτοὶ καὶ ἄλλοι ἐστεμμένοι
ἐπάτουν τοῦ Φιλήμονος τὸ κοπρισμένον χῶμα,
καὶ ἡ Ἑλλὰς φρενολήπτως καὶ οἰσρηλατημένη
τοὺς γάμους ἐχαίρετσε μὲ ἀλαλάζον στόμα,
καὶ τῶν δεινῶν τῆς ἡλικίης ἀπαλλαγὴν νὰ εὕρῃ
καὶ εἰς τὸν ἥλιο ἀπλῶνε καὶ τραγανὰ κι' ἀλεῖρη.

Καὶ ἡ καρδιά της ἐγίνε ὡς εἶδος περιβόλι
καὶ ὡς Βακχίς ἐμαίνετο καὶ κρόταλα ἐκτύπα,
κι' ἐγὼ μὲ τὸ γαιδοῦρι μου ἐπέταξα ὅτ' ἐν Πόλει,
κι' ὕψωσας τὸ σηλιὰρι μου πρὸς τὸν Σουλτανόν εἶπα:
«Βαρῶτες κι' ὁ Διάδοχος πλακόνει ἐδὼ πέρα,
»βαρῶτες πρὶν ὁ διάβολος σὰς πάρῃ τὸν πατέρα.»

Καὶ τὴν πατρίδα ἐβλεπα νὰ εἶναι εἰς ἐκστάσεις
κι' ἐχαίροντο οἱ ἰσχατοὶ κι' οἱ πρῶτοι ἐν τοῖς ἴσοις,
ὅταν ἐξαίφνης ἦκουσα φοικτὰς ἐπαναστάσεις
καὶ σύνθημα δίδετο πολέμου ἐκ Λαρίσης.
Τὸ δὲ κοχλάζον αἷμα μου ἀνάπτει καὶ πυρῶνει
κι' ἐν μύρτου ἐκρυψα κλαδί σουγιά Κολοκοτρώνι.

Τοῦ Ἀρμόδιου τοῦ σπαθὶ κι' ὁ Περικλῆς ἐβάστα
κι' οἱ δύο ἐφονάζανεν· Ἑλλὰς πατρίς, ἀνάστα...
ἄς γίνουν τίφρα οἱ χρυσοὶ τῶν Συναγμάτων χάριται,
ἄς ἐπιστήθῃ ἄγχιος ὁ συρφετός τῶν θροῦτων...
μὰ δὲν εἰζεύρω τί κακὸν παθόντες οἱ ἀντάρται
τὰ ἔσφι ἔρριψαν χαμαὶ κι' ἐπῆραν πρὸς νερὸ τῶν.

Καὶ ξυνεργουλιζόντο αἱ κλασικαὶ Ἀθῆναι
κι' ἐφώναζαν πῶς κούνημα καὶ εἶναι καὶ δὲν εἶναι,
ἐβρόντων δὲ οἱ ρήτορες μὲ κερανοῦθ βροπτήν,
πολλοὶ δὲ θνοὶ ἔβαλαν ἐξαίφνης λευκότην,
κι' ἐνθ' ἤκούετο μακρὰν ὁ τῶν τυμπάνων ἤχος
ἐγὼ τὸ γουεργουλιδὶον ἐκάπνιζα ἡσύχως.

Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐσκουζαν χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος
κι' ἐτόμαζε τὸ κούνημα τοῦ θρόνου τοὺς Συμβούλους,
παχέας τρίχας ἔτρεφε ὁ κύριος Σεμτέλος
κι' ἐφαίνετο εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ δάλλοντας ἰούλους,
οἱ δὲ παρατυγχάνοντες ἠρώτων μ' ἀπορίαν
πῶς τρίχες βεβλαστήκασι εἰς τὴν Σπανομαρίαν.

Ἀλλὰ κι' ἐγὼ βοηθηθεὶς ἀπὸ τὸν Περικλέτον
τοὺς νόμους ἐπανέφερα ὅσῃν πρώτην λειτουργίαν,
προστρέχων δὲ εἰς τὴν Βουλὴν μετὰ τὸν ἐγκαθέτων
παρηκολούθουν ἄγρυπνος τὴν καλυσεργίαν,
ἐπικροτῶν μὲ φάσκειλα, μὲ πόδας καὶ μὲ χεῖρας
τοὺς χορτασμένους ἐνταῖφ καὶ νησιτικούς σστήρας.

Πολλάκις δὲ εἰς τὴν Βουλὴν μὲ πῦρος τὸ ζήμφομα
κι' ἐκρόσμενα μπαγλαρώμα νὰ πῆση καὶ ματαίωμα,
καὶ ὅλην νύκτα ἔχασα θαυμάζων πάντα πρόμαχον
μὲ γυνεργουρίζων ἔντερον καὶ μὲ φουσάττα στόμαχον,
φρονῶν καὶ ὁ μικρὸς ἐγὼ μεθ' ὧν τῶν πατέρων
ὅτι ὀφείλω ν' ἀγρυπνῶ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.

Καὶ ἤκουσα ὀλολυγμούς τῆς ποίμνης τῆς πεινώσης
κι' ὕπνῳ τῆς Κρήτης μαχητὰς ἠένεισα ἑτοίμους,
καὶ τοῦ Τρικούπη ἔβλεπα σφοδρὰς διακοινώσεις
νὰ εἶναι εἰς διπλωματῶν θαλάμους δυσωνύμους,
ὁ δὲ Χαμίτ ὁ φουκαρὰς δὲν ἔπαινε τὸ τρίμη
κι' ἡμέρα νύκτα ἔμενε κρυμμένος ὅστ' Χαρέμι.

Παρήρηγετο ἡ δόξα του καθὼς ἀστήρ διάτταν,
ἡ δ' ὕψηλὴ του κεφαλὴ δεινὸς ἐκαρηβράει,
καὶ μὰ διακοινώσεις ἐκ τῶν ἐντονωτάτων
οὐ μὴς ναζλοὺς Χανονίμους εὐρέθη τὸ σαλβάρει,
κι' ἔξιπτατο κι' ἐθανύμαζε πᾶς φλύαρος κοπιτήρ
τὴν σθενερὰν πολιτικὴν ὅστ' ἐζήτημα τῆς Κρήτης.

Τὴν συνετὴν πολιτικὴν ἡσπασθῆ καὶ τὸ Στέμμα,
μακρὰν τῶν λόγων τῶν κοινῶν, μακρὰν τῆς τῶσης ἑλλάς,
κι' ὁ Θεοδωρὸς τὰ γένει του τὰ ἔβρασε ὅστ' αἶμα
κι' ἔνα ποτήρι μὲ αὐτὸ ἐγέμισε κι' ὁ Ράλλης,
καὶ στὴν Βουλὴν τὸ δεῖξε ἀχρὸς ἀπὸ τὸν τρόμον
κι' ὅλοι κηλίδας εὗρισκαν αἱμάτων εἰς τὸν δρόμον.

Κι' ἐγὼ συγχὰ ἐμούντζωνα τὸν φίλον μας Σουλτάνο
κι' ἐρέθιζαν τὸν ὕπνον μου οὐνίρατα χρυσά,
κι' ὅλους τοὺς Τουρκοὺς ἔγραφα ὅσῃ φτίρῃ μου ἀπάνω
ἐνθ' ἐκείνῳ ἔσφαζαν μὲ τὸν Σακίρη Πασσά.
Ὁ δὲ Τρικούνης ἔλεγε· «ὀπομονὴ ὀλίγη,
καὶ μὲ τὰς νότας ὁ Χαμίτ ὅστ' αἰρία ἐπλήγη.»

Ὅτῃ ἤτεον εὐτυχήματα ὅπῃρ ποτε μεγάλα
ἐπῆλθαν ὡς ἀντίρροπον ὅσῃν συμφορὰν τῆς Κρήτης,
τούτῳσι οἰδηρόδρομοι καὶ δάνεια καὶ ἄλλα,
ὅσα γνωρίζει ἐκαστος ἰθαγενὴς πολίτης.
Μὰ ἡλαττώθῃ κι' ὁ δασμὸς ἐξαίφνης τῆς σταφίδος
κι' ἐπῆραν τὸν κατήφορον τὰ πλούτη τῆς πατρίδος.

Ὁ δὲ Τρικούνης, ὅπισθεν τὴν εὐτυχίαν σέρον,
πάν ἀγαθὸν ἐφαίνετο εἰς τὴν Ἑλλάδα σπείρων,
καθὼς καὶ ὁ Τριπόλεμος εἰς καλαιῶς ἡμέρας
μὲ ἄρμα ἔτρεχε χρυσὸν ἐπάνω ὅστους αἴρας,
συρόμενον μὲ δράκοντας πολλοὺς καὶ πετροφόρους,
νὰ διανείμῃ πανταχοῦ τῆς Ἀθήτης τοὺς σπόρους.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐπίστευε εἰς ὅλα τάγαθὰ
κι' ὁ ὀστερος του δὲν ἔπαινε μ' ἐκεῖνα νὰ μεθᾶ.
Σιδηροδρόμων ἔστρωναν ταγνύρω του γραμμὰς
κι' ἐπείθετο πᾶς τὸ ψωμὶ κανένας δὲν νηστεύει,
ἀλλὰ ὁ ἄλλος Φασουλῆς, ὁ ἀπιστος Θωμάς,
ἐμούντζωνε τὸν Φασουλὴν ἐκείνον πὸς πιστεύει.

Κι' ἐμάχοντο νυχθημερόν οἱ δύο Φασουλῆδες,
ἐκεῖνος ποὺ ἐπίστευε καθὼς κι' ὁ ἀπιστῶν,
οἱ λόγοι τῶν ἐφουσάκων καθὼς αἱ φουσιῶδες,
κι' ὁ ἕνας τότε ἄλλαζε τοῦ ἄλλου τὸν Χριστῶν,
ὕπνικετς δὲ ἀπὸ τοῦ μ' ὑπόκλεισι τῶν νύτων
ὁ πρῶτος εἰς τὸν δεῦτερον, κι' ὁ δεῦτερος ὅτ' ἐν πρῶτον.

Αὐτὰ καὶ ὁ Διάδοχος ἐτέρπετο νὰ βλέπῃ
καὶ ἡ χαρὰ ἐδάλενε τοὺς στήθους του τὰ βάρη,
καὶ ὅπως γίνῃ Βασιλεὺς καθ' ὅλα ὅπως πρέπει
κιδάραν τοὺ ἐκάστους ὀργήγορα νὰ μάθῃ.
Καὶ οὕτω πᾶς διήρχοντο εὐχάριστοι αἱ ὥραι
μὲ τὸ φασολαντοριεὶ καὶ μὲ τὸ λὰ μινός.

Ρεμβάζων ἐκιδάρισε ὑπὸ πυκνὴν φιλόραν
τῆς Μανωλάδας τοὺς καρποὺς καὶ τὴν καλὴν μας μοῖραν,
καὶ μὲ τὸν νοθὸν του, ἔμπλεων γραμμῶν καὶ σπουδῶν,
διέτρεξε τὴν καλαῖαν Ἑλλάδα τὴν κλεινὴν
μὲ ὅσον τάχος ἔτρεξε ὁ μέγας Μακεδὼν
τὴν Γεφρωσίαν ἔρημον καὶ τὴν Βακτριανήν.

Ὁ δὲ πατήρ, ἀκολουθῶν τὰ ἰχνη τοῦ υἱοῦ του,
ἡγάλλετο κι' ἐπῆλαιεν εἰς τὰς προόδους τούτου,
κι' ἐκ τῆς ἀγαλλιάσεως τοῦ ἤρχετο νὰ κλαίῃ
καὶ πλοῦστα ὅστους δούλους του παρεῖχε τὰ ἐλέη,
κι' ὅκον ἀντίκριζε πτωχὸν ἀμέσως ἰσταμένα
καὶ δὴ χαρτοῦτσα τοῦδινε μὲ δилетта γεγάτα.

“Αίντε, παιδιά, κι ἐφθάσαμε ἄντὸν ἑβδομο τὸν χρόνον
καὶ πίνοντας τὴν πίπα μου σὺς κατακαμαρόνω.

Καὶ τάξις ἐβασίλευε κι' ἀσφάλεια καθ' ὅλα
καὶ θραύσιν ἔφερε πολλὴν ἡ κάμα κι' ἡ πιστόλια,
καὶ κατεφλίγγετ' ὁ λαὸς τῆς νέας Ρωμηοσύνης,
ἤρρει δὲ ὁ ἴπουργος ὁ τῆς Δικαιοσύνης
πῶς ὁ καθένας εἰμπορεῖ τὸν ἄλλον νὰ σπαράττει,
ἀπὸ αὐτὸς τὴν πλάστιγγα τῆς Θέμιδος ἐκράτει.

Κι' ἐνφ' αὐτὰ ἐσκέπτετο ἐκείνος ἀπορῶν
κι' ἐκτύπα κατακόκκινος τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια,
οἱ ἐξημμένοι Ἕλληνες δὲν ἔχαναν καιρὸν
καὶ πῶς πολλοὶ ἐσφάζοντο παρὰ τραγὰ καὶ βώδια,
κι' ἓνας τὸν ἄλλον ἐκοβε ὡς εἶδος ταραμὶ
καὶ κοπετὸς ἤκούετο καθὼς ἐν τῇ Ραμῇ.

Ἐν μέσῳ δὲ τῶν κοπετῶν κι' ἐκείνης τῆς σφαγῆς,
ποῦ εἰς γενναίαν ἡμίλλαν τοὺς Ἕλληνας ἐκίνει,
ἐξηλείσαντες κι' οἱ Βουλευταὶ τοὺς φίλους ἐκλογεῖς,
τὰ καυκαλά των ἔσπασαν μὲ ρόπαλα κι' ἐκείνοι.
Καὶ συνεζάρησαν θερμῶς τὰ τέκνα τοὺς πατέρας
κι' ἀπὸ κοινοῦ ἐμοίρασαν τὸν τὰν ἀγῶνα γίρας.

Καὶ λαποδύται, ἄξιοι μεγάλης ἱστορίας,
τὴν γῆν περιηγούμενοι ὡς πλάνητες μοιρατοί,
ἀπὸ τὰ σπήγχα ἐβγαζαν κυρίους καὶ κυρίας
κι' αὐτοὶ ἐγίνοντο ἐκεῖ σωστοὶ νοικοκυρατοί.
Ἄλλ' Ἀστυνόμους καὶ Ἀρχὰς ὁ κόσμος ἰδεώρει
κι' αὐτὸ τὸν ἀνεκούφιζε καὶ τὸν ἐπαρηγόρει.

Ὁδὲ μὴν ἀλλὰ εἰς τῶν κλοπῶν τὴν τόσην τρικυμίαν
μεταρρυθμίσεις ἔκαμαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν,
καὶ νόμοι μ' αὐστηρότητα ἐγράφησαν πολλὴν
καὶ τοῦτο ἐνεθάρρυνε μικρὸν τοὺς παροδίτας,
καὶ ἄλλην νέαν οἱ φρουροὶ ἐφόρεσαν στολήν,
κι' ἐκείνη τοὺς διέκρινε ἀπὸ τοὺς λαποδύτας.

Ἡ εὐτυχία τοῦ λαοῦ ἐπῆδησε πᾶν ὄριον
κι' ἀνεγνωρίσθη θεμιτὸν παντοῦ τὸ λαθρεμπόριον,
κι' ἐπλήθυναν αἱ πρόσοδοι τῶν Τελωνειακῶν,
τοῦ δὲ Πολίτου τὸ πολὺ Ἐγκυκλοπαιδικὸν
ὑπῆρξε τὸ χρησφόγετον πολυτελεὺς δαντέλας
πρὸς χερεῖν βέβαια τινὸς Κομῆσης Μουρταδέλας.

Τῆς δ' Ἐκκλησίας ὁ σεπτὸς καὶ δοξαζόμενος κληρὸς
στὸν βοῦντον ἐκυλίετο μακάριος ὡς χοῖρος,
καὶ ἡ ἁγία Σύνοδος μεθ' ἱερὰς μανίας
μαλλὰς κουβάρια ἐγινε μὲ τὰς χειροτονίας,
καὶ τοσαύτα ἀποστιβνύσαι τὸν θεοφορὸν μίτραι
κατάλληλοι πρὸς πλῆσιμον ἑθεωροῦντο χύτραι.

Καὶ δειπνούς εἶχον μουσικοὺς καὶ ἱερὰ συμπόσια
καὶ εἰς τοὺς κύνας ἔρριπτον ἀντὶ τροφῆς τὰ ὅσα,
ἐλπίζω δὲ ἀργότερα ἐν μουσικῇ κιθάρας
νὰ ψάλλω τοὺς Συνοδικοὺς μ' ἵχον βαρὺν καὶ πλάγιον,
καὶ τσακισμένας νὰ ἰδῶ τὰς σεβασμίας κάρας,
ποὺ τὰς φωτίζει ἕνωθεν τὸ πνεῦμα τὸ τρισάγιον.

Πανώλης δὲ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς ἐκλογεῖς ἠπείλει
κ' ἐψυχορραγῶν καθ' ὁδὸν τυμπανιστὰς σκύλοι,
τὸ πάλαι δὲ πολυέθρονον Δίονυλλον καὶ Πινδάρων
καὶ τοῦ Τρικουπῆ τὸ λαμπρὸν αὐτὸ Χρηματιστήριον
Νεκροταφεῖον ἐγινε ἀλόγον καὶ γαιθάρον
καὶ ὅλης τῆς Ἀνατολῆς τὸ πνέθον οὐρητήριον

Κ' ἐνθ' νερὸ δὲν ἐτρέχε ἀπὸ τὰς βρύσεις στάλα
κ' εἰς γῆν ξηρὰν οἱ βάτραχοι ἐτέλειον συναυλίας,
οἱ διαψάμενοι κάτωκοι κοντὰ εἰς ὅλα τὰλλα
ἐπρόσμεναν τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Στυμφαλίας
νὰ πλημμυρῶσουν ἀφθονα τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα
καὶ μὲ αὐτὰ νὰ κορεσθῇ τὸ διψάλειν στόμα.

Καὶ τὸν λαὸν ὁ Δῆμαρχος ἐκάλ' εἰς πανηγύρεις
καὶ εἰς ἐκστάσεις ἐπιπτε ὡς Βουδδιστῆς Φακίτης,
καὶ κήπου ἐσχέδιας καὶ μόνος καὶ μετ' ἄλλων
καὶ ἄνδρα καὶ πίδακας καὶ κύρουσιν ἐκ κρυστάλλων,
καὶ Κανηφόροι ἐσπυδὸν μετὰ χρυσῶν κινήσεων
κ' ὅσα ἐξάπτουν τοῦ θερμοῦ Φιλήμονος τὸν οἶστρον.

Κ' ἐνθ' συνέβαινον αὐτὰ καὶ πάμπολλα παρόμοια
ἐφύτρωναν τὰ Ντισεγκὰ καὶ ἄλλα σωματεία,
τὸν ὄχλον δὲ κατέπληττε μὲ τίτλους καὶ προνομία
τῶν εὐγενῶν λοποδυτῶν ἡ ἀριστοκρατία.

Κ' ὁ Φασουλὴς μετὰ χαρὰς τὸ γεγονός ἀκούσας
τοῦ φιλοξένου οἴκου τοῦ ἀνοίγει τὰς αἰθούσας.

Καὶ χρέος ἀπαραιτήτων ὡς εὐγενῆς ἐνόμισε
νὰ ὁσῶ ἀπαράμιλλον ἵστον Ντισεγκὲν χορὸν,
καὶ ἦσαν τοσαῦτα Δούκιςσαι, Περιχίτμισσαι καὶ Κόμησσαι,
κ' ὁ Περιχίτης ἀπρόορουχα μεταξὺ τρυφῶν.
Ἦ δὲ κυρία Φασουλή ἀνεκρηγῆθαι Κόμησα,
ἀλλὰ κ' ἐγὼ περγαμνῆς σπουδαίας ἀπεκόμισα.

Μοῦ μόνον ἀνεξέλιπτοι ἐκεῖν' αἱ ἀναμνήσεις...
τὶ κόσμος ἀκτινοβολῶν καὶ πόσαι συγκινήσεις!
Μπαλαματῆδων ἡστραπτον μεγάλοι ἱστορῖαι
καὶ Λόρδοι Ρεπανάκηδες ὕμνουτο ἐν χορῷ,
ἀφοῦ δὲ μ' ἐψηλάφησαν τρεῖς ντισεγκὲν κυρίαὶ
ἐπίστευσαν πὸς ὄσθρακα μεταξὺ φορῶ.

Τὸ βλέμμα στρέφω 'στοῦ «Ρωμηοῦ» τὸ Δοῦναι καὶ Λαβεῖν
καὶ μευιδῶσαν χαιρετῶ τὴν μοῖραν τὴν στραβήν.
Πολλὰ μ' ἐπεδαψίλευσεν ἀνέλπιστα ἡ τύχη...
ἀέρας μόνον τὸ Λαβεῖν κ' ἐπὶ καντάρια στίχοι,
τοῦ Δοῦναι δὲ τὴν ὀχληρὰν μερίδα καθορῶν
πέντε παιδιὰ στὴ ράχη μου μετρῶ πρὸς τὸ παρόν.

Ἄν δὲ προσθίω 'στό Λαβεῖν τὸ ἀργυροῦν παράσημον
καὶ τοῦ Σκουλιούδη τὴν κομψὴν καὶ θανεικὴν βελλίδα,
εὐρίσκω εἰς ἐξίσωσιν τὸ κέρδους μὲ τὸ χάσιμον
καὶ μακαρίζω τὴν ψυχὴν τὴν εὐτυχὴ Ἑλλάδα,
ποῦ ὁ καθένας χαιρεῖται Παράδεισον ἐπίγειον
καὶ εἰς ἀλάνθαστον τρυφὰ καὶ πλῆρες ἰσοζύγιον.

Ἄς ἔχη δόξαν ὁ θεὸς καὶ ὅλα πάνε πρίμα...
κ' ἡ παρθαλὴ γαιθοῦρα μου μικρὸν δὲν εἶναι κτήμα.
Ἄλλ' ὅμως λείβει κατ' ἐμοὶ βαρεῖαν μὴ προσφέρεται,
ἂν ἐγραψα 'στὴ φούρα μου καὶ τίποτα παράβολο,
καὶ τώρα, φίλοι Ἕλληνες, εὐδαιμονεῖτε, χαιρετε,
ἦ, ὕπερ καὶ καλλίτερον, σῦρτε 'στὸ γέρο Διάβολο.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Ἀργέντ' ἡ Μαρῖανθη, ἡ γλυκεῖα σὰν πετιμέζι,
καὶ ἀνεψία τοῦ Γιάννη κ' Ἀνδριάνας Μεσσινέζη,
κατ' αὐτὰς ἀνεκρηγῶνθε ὅς θετὴ τῶν δύο κόρη
κ' ὁ θεὸς γονεῖς δευτέρους καὶ προστάτας τῆς ἑδῶρε.
Καὶ παρ' ὧν ἐξεφράσθη μία ἑνθερμος εὐχὴ
'στὴν ἀποκατάστασίν της, τὴν τοσοῦτον εὐτυχῇ.

Ὁ Φοῖβας ὁ Νικόλαος καὶ δὴ ἐκ Καλαμῶν,
νέος πολὺ δραστήριος καὶ σώφρων καὶ γλυκύς,
τὴν γενεὰν τῶν Φοῖβδων καὶ τένομα τιμῶν,
Διδάκτωρ τώρα ἐγινε τῆς Φιλοσοφικῆς.

Περὶ προβλεπτικότητος τῶν Ταμειευτηρίων,
ὕποσχόμενον πρὸς τὸν πλοῦτον περισόν,
μελέτη Βάμβας τοῦ γνωστοῦ, μεστὴ καλῶν μυρίων...
ἀνετυπώθη κατ' αὐτὰς ἀπὸ τῶν Παρνασσῶν.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν οἷς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτ' μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπίνω — κ' ἐπὶ τοῦτε συνορεῖαι,
μὲ ἐνοδοχεῖον ἑσθλόν, — ὁρῶ 'στὸ λῆθι τρεῖς 'στὸ ῥῆθι,

μὲ Χμεῖστον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χίρρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κερήνης» τῆς καλῆς, ἑδῶς τοῦ Πρωτοεπιστολίου κοινοῦ καλῆς.